

ת"פ 6644/10/20 - מדינת ישראל נגד וליד עיסאוי ע"י

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 6644-10-20 מדינת ישראל נ' עיסאוי

בפני בעניין:	כבוד השופט שלמה בנג'ו המאשימה	מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז חיפה
נגד הנאשם		וליד עיסאוי ע"י עוה"ד גב' סנדי מארון

גזר דין

כתב האישום המתוקן:

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירות הבאות:

זיוף בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 418 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז - 1997 (8 עבירות); קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז - 1997 (2 עבירות); שימוש במסמך מזויף בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 420 + 418 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז - 1997 (ריבוי עבירות).

לפי עובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם הינו עורך דין ונוטריון במקצועו.

המקרקעין בגוש 17688 חלקה 12 בהיקף של 4/100, היו רשומים על שמו של חליל חסן חמזה **(להלן: "הנכס")**.

בשנת 2016, במועד שאינו ידוע למאשימה במדויק, יפה אנואר חמוד **(להלן: "חמוד")**, את כוחו של הנאשם לייצגו בתהליך העברת הנכס על שמו.

אנואר מסר לנאשם, כי הוא רכש אותו ממחמוד אבו היג'א, בנו של סלימאן אבו היג'א. בנוסף, מסר אנואר לנאשם, כי הנכס נמכר לפני שנים רבות לסלימאן אבו היג'א.

הואיל והנכס לא היה רשום, על שמו של מחמוד אבו היג'א, הגיש הנאשם בתאריך 20/3/17 לבית המשפט המחוזי בחיפה תביעה לפסק דין הצהרתי ולפיו נכס המקרקעין שייך לעזבון המנוח סלימאן אבו היג'א **(להלן: "התביעה")**.

בתביעה טען הנאשם, כי סלימאן אבו היג'א, רכש את נכס המקרקעין מאחמד חמזה, בנו של חליל חסן חמזה, בעליו הרשום של הנכס.

בחודש יולי 2017, או בסמוך לכך, בתאריך שאינו ידוע למאשימה במדויק, על מנת לקבל את פסק הדין בתביעה במרמה, זייף הנאשם אישורי מסירה, כאילו נחתמו ע"י הנתבעים בתביעה הנ"ל - סובחיה חמזה, מחמוד חמזה, מוסטפא חמזה, ואחמד חמזה **(להלן: "הנתבעים")** וכן מסמך בחתימת חמוד.

כל זאת, שלא בהסכמתם של הנתבעים ושל חמוד, שלא בידיעתם, ללא סמכות כדין ובאופן העשוי להיחזות כאילו המסמכים נחתמו בידי הנתבעים ובידי חמוד **(להלן: "אישורי המסירה המזויפים")**.

על פי אישורי המסירה המזויפים, חמוד מסר כביכול, את כתבי בית הדין הנוגעים לתביעה לנתבעים.

בחודש יולי 2017, או בסמוך לכך, בתאריך שאינו ידוע למאשימה במדויק, זייף הנאשם מסמך הנחזה להיות תצהיר בחתימתו של חמוד, ולפיו הוא מסר, כביכול, את כתבי בית הדין לנתבעים, כל זאת שלא בהסכמתו של חמוד, שלא בידיעתו, ללא סמכות כדין ובאופן העשוי להיחזות כאילו המסמך נחתם בידי חמוד, והכל בכוונה לקבל את פסק הדין במרמה **(להלן: "התצהיר המזויף של חמוד")**.

בתאריך 13/7/17 הגיש הנאשם לבית המשפט את אישורי המסירה המזויפים, וכן את התצהיר המזויף של חמוד, בכוונה לקבל באמצעותם במרמה פסק דין בהעדר הגנה.

בתאריך 26/11/17 הגיש הנאשם לבית המשפט כתב תביעה מתוקן, בו ציין את עזבון המנוח אחדד חמזה חליל כנתבע, אף שהנכס הנדון, היה רשום על שם אביו, חמזה חסן חליל.

בתאריך 17/4/18, בהסתמך, בין היתר, על אישורי המסירה המזויפים והתצהיר המזויף של חמוד, קיבל הנאשם מבית המשפט המחוזי פסק הדין במרמה, ולפיו התביעה התקבלה, בהתאם לפרטים שצוינו בכתב התביעה המתוקן.

לפי פסק הדין שקיבל הנאשם במרמה, על רשם המקרקעין, לרשום את הזכויות בנכס על שם המנוח סלימאן אבו היג'א, בכפוף להמצאת האישורים הנדרשים לפי כל חוק ודין, לרבות נוהל הזהיו המקובל אצל רשם המקרקעין **(להלן: "פסק הדין")**.

בחודש יוני 2018, או בסמוך לכך, במועד שאינו ידוע למאשימה במדויק, זייף הנאשם מסמך הנחזה להיות תצהיר בחתימתם של הנתבעים, שלא בידיעתם, ללא סמכות כדין, ובאופן העשוי להיחזות כאילו המסמך נחתם בידי הנתבעים, והכל בכוונה לקבל צו ירושה במרמה **(להלן: "התצהיר המזויף של היורשים")**, זאת הואיל ופסק הדין התייחס לבעלות של אחדד חמזה, בנו של המנוח חליל חמזה, ולצורך השלמת הליך העברת רישום הבעלות בנכס המקרקעין בידי רשם המקרקעין.

בתאריך 12/6/18, הגיש הנאשם לבית הדין השרעי, בקשה לצו ירושה, וצרף אליו את התצהיר המזויף של היורשים, והנאשם קיבל במרמה את צו הירושה, בהסתמך, בין היתר, על התצהיר המזויף של היורשים **(להלן: "צו הירושה")**.

בחודש מאי 2018, או בסמוך לכך, בתאריך שאינו ידוע למאשימה במדויק, זייף הנאשם מסמך הנחזה להיות הסכם חלוקת עזבון בחתימתם של הנתבעים, לפיו הם מסכימים, כי אחדד חליל חמזה יקבל את הזכויות בנכס המקרקעין, כל זאת, שלא בהסכמתם של הנתבעים, שלא בידיעתם, ללא סמכות כדין ובאופן העשוי להיחזות כאילו המסמך נחתם בידי הנתבעים, והכל בכוונה לקבל במרמה את אישור רשם המקרקעין לבקשה להעברת הרישום של נכס המקרקעין **(להלן: "הבקשה המזויפת לרישום הסכם חלוקת עזבון")**.

בתאריך 23/7/18, או בסמוך לכך, הגיש הנאשם ללשכת רישום המקרקעין בנצרת את הבקשה המזויפת לרישום הסכם חלוקת עזבון, את פסק הדין, צו הירושה והסכם חלוקת העזבון המזויף, בכוונה לקבל במרמה את אישור רשם המקרקעין להעברת נכס המקרקעין על שמו של המנוח סלימאן אבו היג'א ובהמשך להעביר את רישום נכס המקרקעין

על שמו של חמוד.

ראיות לעונש:

ב"כ המאשימה לא הגישה ראיות לעונש.

הסניגורית הגישה ראיות לעונש, בהן המלצה מראש מועצת כפר מנדא (נ/1); המלצה ממורה בבית ספר תיכון בכפר מנדא (נ/2); המלצה מאדריכל שמכיר את הנאשם (נ/3); סיכום אשפוז מיום 6/10/22 (נ/4); ותעודה רפואית מיום 19/10/22 (נ/5).

כמו כן, העידה הסניגורית מספר עדי אופי המכירים את הנאשם שנים רבות, בהם עו"ד דיב קדאח, חברו למקצוע ובן הכפר שלו, אשר טען, כי ההתנהלות של הנאשם בעניין הנדון, אינו מאפיין את אורחותיו; רואה החשבון מר עיסאוי סוהיל, בן משפחתו של הנאשם, המכיר אותו שנים רבות, אשר טען, כי הנאשם הינו אדם ערכי, וישר. עוד סיפר, כי הנאשם הידרדר כלכלית ובריאותית, בעקבות האירועים. הוא תיאר את מצבו הבריאותי, ועתר להתחשב ולהקל בעונשו; מר אשראף חוג'יראת, איש חינוך ונציג היישוב במועצה האיזורית משגב, אשר טען, כי הוא מכיר את הנאשם, את מצבו הנפשי והכלכלי. הוא טען, כי נעשה עוול לנאשם, ולשאלת בית המשפט איזה עוול, הבהיר, כי זו להבנתו, זו התחושה שהייתה לנאשם, בתקופה האחרונה לגבי מה שקרה לו. עוד טען, שהנאשם פעל בתום לב, ולאחר שהובהר לו במה הודה הנאשם מרצונו החופשי, טען כי כל אדם חוטא, והנאשם הודה בכך, ולא יחזור על כך וצריך לתת לו הזדמנות.

תסקיר שירות המבחן:

בעניינו של הנאשם הוגשו שני תסקירים, תוך שבית המשפט הבהיר, כי המלצות שירות המבחן אינן מחייבות אותו.

בתסקיר הראשון, הביע הנאשם נכונות מילולית לשתף פעולה עם שירות המבחן ולהתגייס להליך טיפולי, לפיכך, ביקש שירות המבחן דחייה, על מנת לבחון את רצינות הצהרתו של הנאשם. בית המשפט נעתר לבקשה ודחה את הדיון.

בתסקיר השני, ציין שירות המבחן, כי בתקופת הדחייה שנתן בית המשפט, נפגשה קצינת המבחן עם הנאשם ונערכה אבחנה מעמיקה יותר.

על יסוד אותה בחינה ואבחנה, התרשם שירות המבחן, כי הנאשם ממוקד בעמדה קורבנית ביחס לנסיבות ביצוע העבירות וחומרתן, וכן, נמצא פער פנימי, בין הצהרותיו כמי שעובד בשירות החוק כעורך דין, לבין מעשיו בפועל, בנסיבותיהם.

על אף הפרגנוזה האמורה, המליץ שירות המבחן, להטיל על הנאשם 500 שעות של"צ, וצו מבחן ל-18 חודשים על מנת לאפשר לנאשם להשתלב בטיפול, וכן על טיפול רגשי במסגרת קופת חולים.

טענות הצדדים:

ב"כ המאשימה הגישה טיעונים בכתב (סת/1). במסגרת טיעוניה, הבהירה את הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשי

הנאשם, את נסיבות ביצוע העבירה, כיצד הנאשם קיבל פסק דין במרמה, והונה את בית המשפט. היא עמדה על הנזק שנגרם כתוצאה ממעשיו של הנאשם, על הפרת חובתו המקצועית והאתית לפעול ביושר. היא הפנתה לפסיקה ועתרה לקבוע מתחם הנע בין 24 חודשי מאסר ל-48 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים.

בנסיבותיו של הנאשם, נוכח מצבו האישי, עתרה למקם את עונשו ברף התחתון של המתחם המוצע, לצד קנס משמעותי וענישה מרתיעה צופה פני עתיד.

מנגד, טענה הסניגורית, כי אכן מדובר בעבירות חמורות שביצע הנאשם, ובהיותה עורכת דין, היא מודעת היטב לחומרת המעשים.

יחד עם זאת, הפנתה לעדי האופי הרבים שהעידו על הנאשם כאדם טוב וערכי, שעסק במשך 20 שנה בעריכת דין, ללא רבב, אדם אשר אהב את עבודתו והיה לגאווה במשפחתו ובין חבריו.

הסניגורית חזרה והדגישה, כי הנאשם מקבל אחריות מלאה על מעשיו, מביע חרטה כנה, תוך הדגשה מיוחדת על כך שהנאשם לא הפיק כל רווח כלכלי מהמעשים. עוד ציינה, כי לא נגרם נזק לגורם כלשהו, במבחן התוצאה, וזאת מבלי להמעיט מחומרת המעשים.

לעמדת הסניגורית, לא זו בלבד שיש להקל בעונשו של הנאשם ולאמץ את המלצת שירות המבחן, אלא שיש לבטל את ההרשעה, מטעמי שיקום, ולהטיל על הנאשם ענישה שיקומית, כמפורט בתסקיר שירות המבחן.

דבר הנאשם בטרם מתן גזר הדין:

הנאשם טען, כי את העונש שלו הוא כבר קיבל, וממשיך לקבל. הוא מקבל אחריות מלאה על כל מעשיו, מבקש רחמים, מצב בריאותו אינו טוב, והוא אמור לעבור עוד ניתוח. גם הוא כפרקליטתו חזר והדגיש, כי הוא לא הפיק רווח כלשהו מביצוע העבירות.

דין והכרעה עונשית:

אירוע אחד או מס' אירועים - ריבוי עבירות (סעיף 40ג):

כפי שעולה מעיון בכתב האישום בו הודה הנאשם, מדובר באירועים שהתרחשו בתאריכים שונים. עם זאת, התביעה לא טענה לקיומם של מס' אירועים ולקביעת מתחמים שונים, ובצדק. מדובר לפי הוראות הדין באירוע אחד, המגבש תוכנית עבריינית אחת, כעולה מעיון בעבודות כתב האישום, שנפרשה על פני תקופת זמן.

לכן, בית המשפט יקבע מתחם ענישה אחד, ויטיל עונש כולל לכל העבירות באירוע כולו, תוך שבית המשפט ייתן את דעתו למס' העבירות, סוגן, תדירותן, הזיקה ביניהן, חומרת המכלול, ומידת אשמו של הנאשם (סעיף 40ג (ג) לחוק העונשין).

הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו (סעיף 40ג (א) לחוק העונשין):

הנאשם ביצע עבירות מרמה חמורות ביותר, הוא זייף מספר רב של מסמכים בנסיבות מחמירות, כדי לקבל מערכאות משפטיות, במרמה, פסק דין וצו ירושה, והמשיך בזיוף מסמכים מול רשם המקרקעין, הכל כדי להעביר ולרשום נכס ע"ש מרשו, בנסיבות, כמפורט בהרחבה בכתב האישום שבו הודה.

על מידת היושר והאמון המצופה מעורך דין, אפנה לדבריו של בית המשפט העליון בפסק הדין בעל"א 1746/98 **מדינת ישראל נ' עו"ד ציון מזור** (פורסם בנבו):

"מקצוע עריכת הדין, מחייב את העוסקים בו לנהוג בניקיון כפיים, באמינות, בנאמנות, ובמסירות. אלא אינן רק מידות טובות שיבור לו עורך הדין, ולא רק חובות מוסריות ואתיות שהוא חייב בהן, אלא גם חובות המוטלות עליו מכוח הדין...ניקיון כפיים, הגינות, נאמנות, ומסירות, הם בחזקת כישורים אישיים, הכרחיים, למי שבחר לעסוק במקצוע עריכת הדין. בלעדי אלה, לא רק שאינו רשאי לעסוק במקצועו, אלא שאינו כשיר לכך. כמוהו, כמנתח שבשל ליקוי גופני כלשהו, אינו יכול להחזיק בידיו בכלי הניתוח".

מעשיו של הנאשם, בעניין הנדון, פגעו בערכים חברתיים מוגנים אלה, במידה בינונית-גבוהה.

מדיניות הענישה (סעיף 40ג (א) לחוק העונשין):

עיון במדיניות הענישה מעלה, כי לרוב מוטלים במקרים דומים, בהם מדובר על עבירות מרמה חמורות, בין היתר כאלה שבוצעו על ידי עורכי דין, עונשי מאסר בפועל.

בחלק מהמקרים, מדובר על עורכי דין, שהונו את לקוחותיהם, ושלשלו לכיסם סכומי כסף - לעיתים סכומים נמוכים, ולעיתים גבוהים יותר. ממקרים אלו ניתן להקיש למדיניות הענישה הנוהגת כלפי עורכי דין המועלים בתפקידם ומבצעי עבירות מרמה.

בחלק אחר של המקרים, מדובר על עורכי דין, שפעלו במרמה כלפי בית המשפט ורשויות שונות, על מנת לקבל פסקי דין הצהרתיים, תוך הטיית הכרעות והחלטות של בית המשפט, שהתבסס על מצגי השווא, שהציג עורך הדין בפניו.

המכנה העונשי המשותף לכל המקרים, הם הטלת עונשי מאסר בפועל, גם במקרים בהם הייתה המלצה שיקומית של שירות המבחן. במקרים בהם היה מצב בריאותי לקוי, נעשתה התחשבות בעונש, אך יחד עם זאת, ברוב רובם של המקרים, הוטלו עונשי מאסר בפועל על אותם עורכי דין, תוך חידוד והדגשת הצורך בענישה הולמת מציבת גבולות ושיקולי הרתעה.

כך למשל:

ברע"פ 1096/09 **מילשטיין נ' מדינת ישראל** (5.3.09) - התקבל ערעור המדינה על קולת העונש שהוטל על עורך דין

שנידון ל-30 חודשי מאסר בפועל, בגין ביצוע שלוש עבירות של גניבה בידי מורשה, העונש שהוטל היה בעיקר עקב מצבו הרפואי. בית המשפט המחוזי העמיד את עונשו של הנאשם על 45 חודשי מאסר בפועל, תוך הגדלת סכום הפיצויים.
בקשת רשות הערעור נדחתה.

ברע"פ 6190/08 **צברי נ' מדינת ישראל** (5.1.09) - נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, עורך דין, שהורשע בביצוע עבירת גניבה בידי מורשה, בסך 15,000 ₪ ונדון ל-12 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים.

ברע"פ 4939/16 **עבד אל רחמן נאסר נגד מדינת ישראל** (26.6.16) - נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע בעבירות רבות של ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, זיוף, קשירת קשר לביצוע פשע והתחזות, לצד עבירות נוספות. סכום העבירה היה נמוך, עשרות שקלים אך באותו מקרה דובר על ריבוי עבירות. מתחם הענישה שנקבע נע בין 12-36 חודש מאסר בפועל, התסקיר בעניינו של הנאשם היה חיובי והמליץ על 6 חודשי מאסר בעבודות שירות. בית המשפט הטיל על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית.

בעפ"ג (י-ם) 36108-10-19 **גילה נפתלין נ' מדינת ישראל** (2.8.20) - הנאשמת, עורכת דין במקצועה ואם ל-7 ילדים, הורשעה ב-4 אישומים בביצוע עבירות של זיוף מסמך, בכוונה לקבל באמצעותו דבר בנסיבות מחמירות, שימוש במסמך מזויף, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, וכן 2 עבירות של שבועת שקר ו-3 עבירות של גניבה בידי מורשה. באותו מקרה שלחה הנאשמת יד בכספים שהופקדו אצלה בנאמנות לשימושיה הפרטיים וכן הציגה ללקוחותיה מצגי שווא לפיהם כספם נותר מופקד בחשבונות הנאמנות. כשהגיעה המועד בו היה על הנאשמת להשיב ללקוח מסוים את כספו, ולא נותר כסף בחשבון הנאמנות, גנבה הנאשמת כסף מחשבון נאמנות של לקוח אחר והעבירה אותו ללקוח הראשון. הנאשמת נדונה בבית משפט השלום לעונש של למאסר בן 24 חודשים לאחר שהתחשב בשיקולים של שיהוי בהגשת כתב האישום, חלופי הזמן והיות הנאשמת אם לשבעה. ערעור על חומרת העונש נדחה.

בעפ"ג (י-ם) 53090-11-18 **מדינת ישראל נ' מרדכי יהושע קרויזר** (14.2.19) - עורך דין שהורשע בשישה אישומים, בביצוע עבירות של גניבה וניסיון גניבה של כספים שהוחזקו על ידו בנאמנות, זיוף בכוונה לקבל באמצעותו דבר בנסיבות מחמירות, שימוש במסמך מזויף וניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, הוצאת שיק ללא כיסוי וכן בקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות. בית משפט השלום קבע מתחם הנע בין 12-48 חודשי מאסר בפועל, ובעניינו של הנאשם הוטל העונש בתחתית מתחם הענישה, בשים לב לנסיבותיו האישיות, נגזרו עליו 12 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.

בת"פ (מחוזי נצרת) 60665-06-15 **מדינת ישראל נ' שפריר ואח'** (19.11.19) - בפרשה של השתלטות סדרתית על קרקעות תוך זיוף מסמכים, הורשעו, בין היתר, שני עורכי דין. הראשון מבניהם, הורשע בריבוי עבירות של שימוש במסמך מזויף, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, שיבוש הליכי משפט, מסירת הצהרה לא נכונה לרשויות המס ביודעין. עורך הדין השני, הורשע בביצוע ריבוי עבירות של זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר בנסיבות מחמירות, שימוש במסמך מזויף, הדחה בחקירה, קשירת קשר לביצוע

פשע, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, מסירת הצהרה לא נכונה בידועין, מרמה, עבירות מס הכנסה ומסירת ידיעה לא נכונה במטרה להתחמק ממס. מדובר היה על פרשה שבמרכזה עומדים מעשי זיוף ומרמה שנועדו להשתלט על קרקעות שבעליהן הלכו לעולמם. על הנאשמים, עורכי הדין, הוטלו, 30 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסרים ממושכים על תנאי וכן קנסות כספיים בסך 80 אלף ₪ ו-60 אלף ₪ בהתאמה.

בת"פ (כ"ס) 4976-06-17 **מדינת ישראל נ' עמיקם הדר** (22.2.21) - נאשם, עורך דין במקצועו, הורשע בביצוע 11 אישומי מרמה, זיוף והתחזות - 7 עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, 7 עבירות של התחזות לעובד ציבור/שידול לביצוע עבירת התחזות לעובד ציבור, ניסיון לקבלת דבר במרמה, 3 עבירות של ניסיון לקבלת דבר בתחבולה וזיוף בנסיבות מחמירות. אותו מקרה דובר בפרשה שנמשכה כ-4 שנים במהלכן הונה הנאשם ורימה לקוחות ומכרים, בסיוע אחרים, על מנת שאלו ישכרו את שירותיו כעורך דין ויוכל לגבות מהם שכר טרחה. בהמשך, טען בכזב בפניהם, כי הצליח להביא לסגירת התיקים ובעבור הטיפול בתיק גבה או ניסה לגבות שכר טרחה, בשיטה זו קיבלו הנאשם ו-2 נאשמים נוספים למעלה מ-300 אלף ₪. על הנאשם הוטלו 26 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.

נסיבות שקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 לחוק העונשין):

מידת האשם שהפגין במעשיו מידת אשם גבוהה לאין שיעור, שעה שהגה, תכנן, וביצע בעצמו את מעשיו המרמה.

מדובר במי שהיה עורך דין וביצע את המעשים במסגרת תפקידו כעורך דין, לכך נודעת חומרה יתרה (ע"פ 1082/14 **ג'אסר נ' מדינת ישראל** (2015), כב' השופטת ד. ברק-ארז, שם בפסקה 30, על אף שמדובר היה בדברים שהנאמרים ביחסי לקוח-עורך דין, ברי כי מקל וחומר הדברים יפים לעורך דין-בית משפט; ראו גם - עפ"ג (מרכז) 3897-11-16 **כהן נ' מדינת ישראל** (2017); ע"פ 308/85 **מאירוב נ' מדינת ישראל** (1987)).

הנאשם הגיש את המסמכים שזייף, לבית המשפט המחוזי, לבית הדין השרעי, וללשכת רישום המקרקעין, וזאת בנסיבות המחמירות המפורטות בכתב האישום.

מעשיו של הנאשם גרמו לגניבת דעתו של בית המשפט המחוזי, שבשל מעשיו של הנאשם, הוציא תחת ידו פסק דין שגוי ומעוות, וכך הולך בכחש ע"י הנאשם, גם בית הדין השרעי, שחתם על צו ירושה שקרי, ואחריהם, בתורו, רשם המקרקעין, שסבר מן הסתם שהוא ממלא אחר הוראותיו של פסק הדין שהציג לו הנאשם, שניתנו כדין, כאשר ביצע את העברת הזכויות.

לא אפריז אם אומר, כי אחד הסיוטים הנוראים של שופט, הוא לגלות, בדיעבד, שהוא הסתמך על מסמך "תמים" כביכול, שמגיש לו עורך דין - יהא זה אישור מסירה, תצהיר אימות שמוגשים תדיר בהליך אזרחי, או זיכרון דברים או דו"ח, המתעד פעולה טכנית, בהליך פלילי - הנחזה להיות אותנטי, ומתברר בדיעבד שלא היה כזה.

הגשת מסמכים מזויפים לבית המשפט על מנת לקבל תוצאה משפטית מסוימת עלולה להביא לעיוות דין, עיוות הצדק, ומתן החלטות שגויות על ידי בתי המשפט.

יפים לעניין זה הדברים שנכתבו בע"פ (ת"א) 32070-05-12 **יעקב אבירם נ' מדינת ישראל** (8.7.13, הדגשה שלי - ש.ב):

"הטעיית רשות שיפוטית בכל דרך שהיא, היא עבירה שקשה להמעיט בחומרתה. מערכת משפטית לעולם נשענת על מסמכים, תצהירים, עדויות ובאופן כללי הראיות (כמושג גנרי), המצויות בפניה. יצירת מסכת עובדות שקרית, המתבססת על מסמכים כוזבים, משמיטה את הקרקע תחת יכולתה של המערכת לתפקד ולהגיע לתוצאות אמת בסוגיה שבה היא עוסקת. הטעייתה של מערכת המשפט פוגעת בערכי יסוד ודי בה, בפני עצמה, להצדיק ענישה משמעותית ואפקטיבית".

המעשים מאופיינים בשיטתיות, תכנון, ותחכום.

היקף המרמה אף הוא לא מבוטל, מדובר בשורה של מסמכים שזויפו, להשגת מטרת המרמה.

תדירות המעשים אף היא נסיבה לחומרה, שעה שהנאשם פועל בכחש פעם אחר פעם, מקדם את תוכנית המרמה שלו, מגיש אישורי מסירה מזויפים על מנת לקבל פסק דין בהעדר הגנה, אח"כ פועל לקבלת צו ירושה, פועל לרישום הזכויות, ואף לא בוחל ברמיית מרשו תוך שזייף תצהיר שלו.

זאת ועוד, הנאשם אף זייף מסמך הנחזה להיות הסכם חלוקת עיזבון, בחתימת הנתבעים, לפיו הם מסכימים כי אחמד חליל חמזה, יקבל את הזכויות בנכס המקרקעין, כל זאת שלא בהסכמת הנתבעים, שלא בידיעתם, ללא סמכות, ובכוונה לקבל במרמה את אישור רשם המקרקעין לבקשה.

אשר לנזק, נזק אינו מאופיין אך בהיבטים כספיים, מדובר בנזק תדמיתי-מערכתי, במישור הציבורי מול שופטים, באמון הציבור בעורכי הדין, ובעקיפין באמון הציבור בבתי המשפט וברשויות השונות.

לכן, הטענה שלא נגרם נזק כספי ו/או שהנאשם לא הפיק כל רווח כספי או כלכלי כזה או אחר, נלקחת בחשבון, אך היא אינה חזות כל.

מתחם העונש ההולם (סעיף 40ג (ב) לחוק העונשין):

בהינתן מכלול הנסיבות, הפגיעה בערכים המוגנים, מידת הפגיעה בהם, מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות בהם חוטאים עורכי דין המרמים את לקוחותיהם או את הרשויות, חוטאים למקצוע עריכת הדין ולחובתם כאנשי חוק, נסיבות ביצוע העבירה המעידות על רמת אשם גבוהה למדי, מתחם העונש ההולם נע בנדוננו, בין 12 ל-36 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית של מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלוננים.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא לחוק העונשין):

מדובר בנאשם בן 53, נעדר עבר פלילי, נשוי ואב ל-4 ילדים, אשר עסק בעריכת דין שנים רבות, ועקב מעשיו אינו עובד יותר כעורך דין.

מצבו הבריאותי של הנאשם אינו תקין, הוצגו מסמכים רפואיים שונים, המלמדים, כי הנאשם מתמודד שנים ארוכות עם בעיות בריאות שונות. בנוסף, קיימים ברקע קשיים רגשיים עמוקים שלהם זיקה למצבו הבריאותי ונובעים ממנו, הוא סובל מירידה במצבי רוח, עצבנות יתר, נדודי שינה ועוד.

אשר להמלצות התסקיר, נפסק לא אחת:

"תסקיר שירות המבחן הינו בגדר המלצה וכלי עזר, ואין הוא מהווה מדד יחידי ומכריע בהחלטתו של השופט. בסופו של יום האחריות מוטלת על כתפי בית המשפט, ועליו לערוך את האיזון בין האינטרסים הנוגדים ולשקול את כלל השיקולים הרלוונטיים העומדים בבסיס מטרותה של הענישה הפלילית, בשים לב להמלצת שירות המבחן" (ראה: רע"פ 843/07 טארק אבו גאנם נגד מדינת ישראל (25.2.07)).

שירות המבחן סקר באריכות רבה את מצבו הבריאותי והנפשי של הנאשם, את התמודדותיו ואת סיכויי השיקום שלו.

צוין, כי הנאשם מתקשה לערוך התבוננות במניעיו הפנימיים העומדים בבסיס התנהגותו העבריינית שהובילו אותו לבצע את מעשי הזיוף והמרמה, הוא מחזיק בעמדה קורבנית. יצוין, כי עמדה קורבנית זו, מצאה הד וביטוי, אצל אחד מעדי האופי.

הרושם שקיבל בית המשפט הוא, שהנאשם מבטא עמדה קורבנית לצד הצהרות מילוליות בדבר רצונו להשתקם על מנת להימלט מאימת הדין.

מדובר בעורך דין מנוסה ונבון, העוסק כ- 20 שנה בעריכת דין, שידע היטב מה הוא עושה, תכנן את מעשיו בקפידה, הונה ורימה בשביל להשיג את מטרותיו.

אין בעובדות המקרה כדי ללמד על רצדביזם, אין באבחנה שערך שירות המבחן, בסיס לקביעה, כי מדובר בליקוי אישיותי, אשר מצריך טיפול התנהגותי, בוודאי לא כלפי מי שאינו נוטל אחריות מלאה על מעשיו, וטען שהוא קורבן.

ניכר פער משמעותי בין המלצותיו הסופיות של התסקיר, לבין האבחנה בגוף התסקיר, המדברת על מי שמחזיק בעמדה קורבנית, כאשר מנגד ברור לפי העובדות בהן הודה, כי פעל בתכנון, בשיטתיות, ומתוך זדון. משכך, אין המקרה מתאים לשקילת אפיק שיקומי.

לצד דברים אלה, יש לקחת בחשבון את ההודאה בכתב האישום, החסכון בזמן שיפוטי, העובדה שלא יעסוק בעריכת דין (אם כי לא הוצגה אסמכתא לשלילת רישיון), מצב אישי ונסיבות חיים כפי שפורטו בהרחבה ע"י עדי אופי והסניגורית.

העונש המתאים (סעיף 40(2) לחוק העונשין):

מעשיו של הנאשם מחייבים תגובה עונשית הולמת, אשר תתאים לחומרת המעשים, ונסיבות ביצועם.

אין מקום לשקול אפיק שיקומי, לא מבחינת המעשה - נסיבות ביצוע העבירות, ולא מבחינת העושה - נסיבותיו של הנאשם. הדין הוא כי במקרים כאלה, נסיבותיו האישיות של הנאשם נדחות מפני האינטרס הציבורי המחייב מתן משקל בכורה לשיקול הגמול.

בכל הנוגע לנסיבותיו הבריאותיות של הנאשם, אין להתעלם מכך, מדובר במצב בריאותי מורכב, אך יחד עם זאת, יש לדייק את הדברים, מדובר במצב בריאותי שמלווה את הנאשם מזה שנים ארוכות, הוא כאמור תיפקד כעורך דין במשך 20 שנה, הדבר לא מנע ממנו לפעול כעורך דין.

עוד אפנה בעניין זה, לדברים שאמר בית המשפט העליון ברע"פ 1096/09 מילשטיין נ' מדינת ישראל, שם דובר בעו"ד אשר רימה את לקוחותיו, ועל אף מצבו הרפואי, עונשו הוחמר מ-30 חודשי מאסר ל-45 חודשי מאסר והדברים שנאמרו שם יפים גם לענייננו, וכך אמר בית המשפט העליון (הדגשה שלי - ש.ב.):

"...מקצוע עריכת הדין מושתת על האמון שנותן הלקוח בבא כוחו, במעשיו של המבקש, יש כדי לערער אמון זה ולהכתים ציבור גדול של עורכי דין, העושים את מלאכתם נאמנה, לאור כל האמור דין נסיבותיו האישיות של המבקש, לסגת מפני חומרת מעשיו, ומפני האינטרס הציבורי, המחייב ענישה מחמירה במקרים כגון דא".

בנדוננו, פגע הנאשם באמון לקוחו, שעה שזייף מסמך בשמו, וחמור מכך, הנאשם פגע באמון בית המשפט ורשויות המדינה, בכך שזייף מסמכים, רימה והונה ערכאות משפטיות אלה, והוביל אותם להוציא תחת ידם החלטות/צווים מעוותים.

על בית המשפט מוטלת החובה, להגן על הציבור מפני עורכי דין, המרהיבים עוז לרמות את בתי המשפט ואת לקוחותיהם, יש להלום את מעשים כאלה בענישה תואמת נסיבות ואשם.

בנוסף, יש לבטא בענישה שיקולי הרתעת יחיד ורבים, שכן עסקינן בפעולות משפטיות שנעשות תדיר, יום-יום, בערכאות המשפטיות, ועל הציבור, והרשויות הנוגעות בדבר, לקבל מענה והגנה מפני מי ששוקל לרמותו.

בהינתן מכלול השיקולים המפורטים לעיל, נמצא כי יש להטיל על הנאשם עונש מוחשי, בדמות של מאסר בפועל, בכליאה ממשית, אך בשל התחשבות בנסיבותיו האישיות, בדגש על מצבו הבריאותי, על העונש להיות בצד הנמוך של המתחם, לצד ענישה נלווית, ובה מאסר מותנה מרתיע, קנס, ופיצוי למתלוננים כלפיהם עיוול הנאשם.

אשר על כן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

14 חודשי מאסר בפועל.

הנאשם יתייצב ביום 12/3/23 שעה 08:30 במתקן כליאה קישון, לתחילת ריצוי עונשו, כשהוא מצויד בתעודת זהות והעתק גזר הדין, וזאת לאחר שיעבור הליכי בדיקה ומיון, בתיאום עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר בטלפון 08-9787377.

6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו, שלא יעבור את העבירות בהן הורשע הנאשם, לרבות ניסיון לעבור את העבירות.

קנס בסך - 30,000 ₪ או 4 חודשי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1/3/23 ובכל 1 לחודש שלאחר מכן. פיגור יעמיד את מלוא הקנס לפירעון מידי ויפעיל את צו המאסר שלצדו.

פיצוי בסך של - 20,000 ₪ שיחולק באופן שווה בין המתלוננים, המפורטים בסעיף 5 לכתב האישום המתוקן. הפיצוי ישולם אף הוא ב-10 תשלומים. פיגור יעמיד את מלוא הפיצוי לפירעון מיידי וייגבה כדרך שגובים קנס.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, כ"א שבט תשפ"ג, 12 פברואר 2023, במעמד הצדדים.